

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: K.B.**, nar. X, bytem D. 204, zastoupený Ing. Radoslavem Vyčítalem, daňovým poradcem, se sídlem Dobrovského 382, 408 01 Rumburk, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, poštovní příhrádka 351, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 6.12.2011, č.j. 10932/11-1500-505332,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 6.12.2011, č.j. 10932/11-1500-505332, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Rumburku (dále jen „správce daně“) ze dne 19.5.2011, č.j. 67999/11/179921507006, kterým byla dle ustanovení § 154 a § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku na dani z příjmu fyzických osob, a to z důvodu, že v době podání této žádosti a ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti nevznikl na daňovém účtu žalobce vratitelný přeplatek. Žalobce se zároveň domáhal i zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ustanovení § 69

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanovením § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, když nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje ve skutečnosti, že původní žalovaný v rámci odvolacího řízení nenapravil nezákonnost rozhodnutí správce daně, a to konkrétně v tom, že byla zamítnuta jeho žádost o vrácení přelátku na dani z příjmů fyzických osob.

Žalobce v této souvislosti uvedl, že správce daně vydal dodatečné platební výměry ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1998, a č.j. 65883/01/179917/0914, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1999. Tehdejší právní zástupce žalobce však proti těmto dodatečným platebním výměrům podal z důvodu své nemoci opravný prostředek až po uplynutí lhůty pro podání takového opravného prostředku, když současně s tímto podáním spojil žádost o navrácení lhůty v předešlý čas, které nebylo posléze vyhověno. Žalobce dále zmínil, že dne 1.12.2003 podal žádost o přezkoumávání dodatečných platebních výměrů, přičemž žádost odůvodnil vadami řízení, tj. nesprávným hodnocením důkazů. Původní žalovaný rozhodnutím ze dne 23.1.2009, č.j. 160/06-1100, žádosti žalobce vyhověl, pročež v návaznosti na tuto skutečnost správce daně vydal rozhodnutí o výsledku přezkoumání ze dne 8.9.2008, č.j. 67755/08/179930/1129, kterým změnil výši doměřené daně za zdaňovací období 1998 a 1999. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému správce daně rozhodnutími ze dne 7.1.2009, č.j. 612/09/179921505335 a č.j. 662/09/179921505335, částečně vyhověl. Žalobce však i proti těmto rozhodnutím podal odvolání, když namítl, že v přezkumném řízení nebyly napraveny dřívější chyby, neboť byly zdaňovány příjmy, jež žalobce neměl, a důkazy, které správce daně hodnotil, dle žalobce nesvědčily tomu, že by takové příjmy skutečně měl, pročež správce daně z těchto důkazů učinil nesprávné závěry. Původní žalovaný rozhodnutím ze dne 15.6.2010, č.j. 6341/10-1100-501808, odvolací řízení, jež trvalo více než jeden rok, dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), zastavil, neboť v obou případech uplynula desetiletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně dle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP.

Žalobce dále uvedl, že o podstatných vadách původního i přezkumného řízení svědčí i skutečnost, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Děčíně, jenž byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, dne ustanovení § 226 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, zproštěn obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. K tomuto doplnil, že trestní řízení bylo zahájeno k podnětu správce daně z důvodu podezření na spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby.

Žalobce má za to, že vydáním nových platebních výměrů, tj. rozhodnutími ze dne 7.1.2009, č.j. 612/09/179921505335, a č.j. 662/09/179921505335, došlo ke zrušení původních dodatečných platebních výměrů ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914, a č.j. 65883/01/179917/0914. V tomto směru žalobce dodal, že správce daně i původní žalovaný ve svých rozhodnutích pouze konstatovali, že tyto dodatečné platební výměry jsou platné, aniž by však současně zabývali vznesenou námitkou jejich neplatnosti. Skutečnost, že nové platební výměry ze dne 7.1.2009, č.j. 612/01/179917/0914 a č.j. 662/01/179917/0914, nenabývaly právní moci, není dle žalobce, pokud se týká platnosti původních dodatečných platebních výměrů, relevantní.

Původní žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Původní žalovaný se v tomto vyjádření nejprve stručně vyjádřil k dosavadnímu průběhu daňového řízení. V tomto směru shodně s žalobcem uvedl, jak již bylo zmíněno výše, výčet jednotlivých rozhodnutí, které byly v průběhu daňového řízení vydány jednak správcem daně, a jednak samotným původním žalovaným. Nad rámec uvedeného původní žalovaný doplnil, že žalobce proti rozhodnutí původního žalovaného ze dne 15.6.2010, č.j. 6341/10-110-501808, jímž bylo dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) ZSDP zastaveno odvolací řízení, neboť uplynula desetiletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně dle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP, podal odvolání. O tomto odvolání rozhodlo Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 28.12.2010, č.j. 39/89 582/2010-392, tak, že odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí původního žalovaného ze dne 15.6.2010, č.j. 6341/10-110-501808, potvrdilo. Správci daně byla následně dne 14.3.2011 doručena žádost žalobce o vrácení přeplatku na dani. Správce daně o této žádosti v souladu s ustanovením § 154 a § 155 daňového řádu rozhodl rozhodnutím ze dne 19.5.2011, č.j. 67999/11/179921507006, jímž předmětnou žádost o vrácení přeplatku na dani zamítl, a to z důvodu, že v době podání této žádosti a ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti nevznikl na daňovém účtu žalobce vratitelný přeplatek. Proti tomuto rozhodnutí správce daně podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6.12.2011, č.j. 10932/11-1500-505332, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správce daně bylo naopak potvrzeno.

K věci původní žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutím ze dne 15.6.2010, č.j. 6341/10-110-501808, jímž bylo dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) ZSDP zastaveno odvolací řízení z důvodu uplynutí desetileté prekluzivní lhůty pro vyměření daně dle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP, současně došlo i k zastavení přezkumného řízení ve věci dodatečných platebních výměrů ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1998, a č.j. 65883/01/179917/0914, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1999. Prekluzivní lhůta pro vyměření daně za rok 1998 totiž uplynula dne 31.12.2008 a za rok 1999 dne 31.12.2009. S ohledem na tuto skutečnost proto rozhodnutí správce daně ze dne 7.1.2009, č.j. 612/09/179921505335 a č.j. 662/09/179921505335, jež v důsledku zastavení přezkumného řízení nenabývaly právní moci, nemohly ovlivnit původní výši daňové povinnosti, jež byla stanovena dodatečnými platebními výměry správce daně ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914, a č.j. 65883/01/179917/0914. Původní žalovaný v tomto směru odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161, jež bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1542/2008 a které se týkalo významu pravomocného vyměření daně, k čemuž původní žalovaný podotknul, že nabytí právní moci je stěžejním předpokladem pro vykonatelnost rozhodnutí, a že je úzce spjata s jeho účinností. Původní žalovaný rovněž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.9.2007, č.j. 7 Afs 187/2006-85, jež se zabývá významem nabytí právní moci rozhodnutí. S přihlédnutím k těmto judikatorním závěrům proto dle původního žalovaného nelze souhlasit se závěry žalobce, že nabytí či nenabytí právní moci rozhodnutí správce daně ze dne 7.1.2009, č.j. 612/01/179917/0914, a č.j. 662/01/179917/0914, není v tomto případě relevantní. Z tohoto důvodu považuje původní žalovaný námitku žalobce za nedůvodnou.

Závěrem původní žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých zákonných právech, když má za to, že rozhodoval v souladu se ZSDP a s daňovým řádem, pročež vydal

zákonné a přezkoumatelné rozhodnutí. Původní žalovaný proto ze všech shora předestřených důvodů navrhl, aby žaloba byla dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Žalobce v replice ze dne 4.4.2012 k vyjádření původního žalovaného k žalobě, resp. k průběhu správního řízení, nad rámec skutečností již uvedených v žalobě doplnil, že není sporu o tom, že k zastavení řízení došlo z důvodu uplynutí desetileté prekluzivní lhůty. Dle žalobce však k prekluzi došlo zejména z důvodu, že o odvolání proti rozhodnutím správce daně ze dne 7.1.2009, č.j. 612/01/179917/0914 a č.j. 662/01/179917/0914, původní žalovaný rozhodoval téměř jeden a půl roku. Jelikož původní žalovaný o odvoláních rozhodoval tak dlouho, čímž došlo k prekluzi, tak dle žalobce mu tímto bylo znemožněno se na ochranu jeho práv obrátit na soud ve věci hodnocení důkazů a postupů ve správním řízení. Žalobce má totiž za to, že původní daňové řízení vykazovalo vady, jež nebyly odstraněny ani v průběhu přezkumného řízení, když v této souvislosti žalobce správci dani především vytýká nesprávné hodnocení důkazů.

Žalobce v replice taktéž uvedl, že s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí správce daně ze dne 7.1.2009, č.j. 612/09/179921505335 a č.j. 662/09/179921505335, byly vydány na základě přezkumného řízení, se tak domnívá, že dodatečné platební výměry ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914, a č.j. 65883/01/179917/0914, pozbyly platnosti. K rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, na něž ve svém vyjádření odkazoval původní žalovaný, dodal, že tato rozhodnutí se vztahují k vyměření daně po uplynutí prekluzivní lhůty, čímž však neodpovídají situaci, kdy je vydáno rozhodnutí o vyměření daně na základě přezkoumání dřívějšího rozhodnutí.

Při ústním jednání soudu zástupce žalobce přednesla žalobu jako v jejím písemném vyhotovení včetně repliky.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření původně žalovaného založené v soudním spise. Dále zdůraznila, že pokud měl žalobce přesvědčení o existenci průtahů v daňovém řízení, nic mu nebránilo v podání podnětu na ochranu proti nečinnosti správce daně.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze předmětné daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

K námitce vztahující se k přezkoumatelnosti žalobu napadeného rozhodnutí soud uvádí, že původně žalovaný v rozhodnutí na straně 3 uvedl důvody, proč se domnívá, že původní dodatečné platební výměry ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914 a č.j. 65883/01/179917/0914 nepozbyly platnosti. V tomto směru soud shledal žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné a přistoupil k posouzení věcných námitek.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě důvodná.

Soud konstatuje, že výše uvedený průběh správního řízení popsany žalobcem a doplněný původním žalovaným odpovídá obsahu správního spisu. Výchozí stav pro posouzení otázek sporných v daném soudním řízení je následující. Žalobci byla dodatečnými platebními výměry ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1998 pravomocně doměřena daň ve výši 63 660,- Kč, a č.j. 65883/01/179917/0914, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1999 pravomocně doměřena daň ve výši 499 020,- Kč. V rámci přezkumného řízení bylo správcem daně vydáno rozhodnutí o výsledku přezkoumání ze dne 8.9.2008, č.j. 67755/08/179930/1129, kterým byly změněny původní dodatečné platební výměry tak, že dodatečná daň za zdaňovací období za rok 1998 byla stanovena ve výši 74 252,- Kč a dodatečná daň za zdaňovací období za rok 1999 byla stanovena ve výši 502 700,- Kč. Toto rozhodnutí nikdy nenabýlo právní moci, když na základě odvolání byla správcem daně vydána rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání ze dne 7.1.2009, č.j. 612/09/179921505335, kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce a dodatečná daň za zdaňovací období za rok 1998 byla stanovena ve výši 63 660,- Kč, a č.j. 662/09/179921505335, kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce a dodatečná daň za zdaňovací období za rok 1999 stanovena ve výši 499 020,- Kč. Tato rozhodnutí o částečném vyhovění odvolání rovněž nikdy nenabýla právní moci, neboť žalobce je napadl včasným odvoláním. Řízení o odvolání proti rozhodnutím o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání bylo původním žalovaným pravomocně zastaveno rozhodnutím ze dne 15.6.2010, č.j. 6341/10-1100-501808, pro prekluzi žalobcových daňových povinností k dani z příjmů fyzických osob za roky 1998 a 1999.

Žalobou napadené rozhodnutí se týkalo žalobcovy žádosti ze dne 14.3.2011 o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob, která byla zamítnuta rozhodnutím správce daně ze dne 18.5.2011, č.j. 67999/11/179921507006. Problematika vrácení daňových přeplateků je upravena v ust. § 115 daňového řádu. Dle odst. 2 citovaného ustanovení správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100,- Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti. Z právě uvedené zákonné dikce ust. § 155 odst. 2 daňového řádu tedy vyplývá, že žádosti daňového dlužníka o vrácení jakékoliv částky daně může správce daně vyhovět jen za situace, kdy je nějaký vratitelný přeplatek na osobním daňovém účtu poplatníka evidován, tj. s poukazem na ust. § 154 odst. 2 téhož předpisu pokud úhrn částek na kreditní straně osobního daňového účtu převyší úhrn částek na straně debetní, přičemž současně na jiném osobním daňovém účtu daňového subjektu vedeném u téhož správce daně není evidován nedoplatek a rovněž správci daně nebyla doručena žádost jiného správce daně o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku daňového subjektu, který eviduje jiný správce daně.

Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda v důsledku již pouhého vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání ze dne 7.1.2009, č.j. 612/09/179921505335 a č.j. 662/09/179921505335, došlo ke zrušení a zániku právních účinků původních dodatečných platebních výměrů ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914 a č.j. 65883/01/179917/0914, a v důsledku toho, že nenabýlo právní moci rozhodnutí vydané v rámci přezkumu nebyla za předmětná zdaňovací období žalobci

doměřena žádná daň, jak tvrdí žalobce, či zda právní účinky původních dodatečných platebních výměrů trvají i nadále, neboť rozhodnutí vydané v rámci přezkumu nenabýlo právní moci, jak tvrdí žalovaná strana. Tato otázka má totiž zásadní význam pro posouzení toho, zda ke dni žádosti žalobce o vrácení přeplatku na jeho daňovém účtu existoval vratitelný přeplatek či nikoliv.

Pro posouzení uvedené otázky je podstatné, ve kterém stadiu daňového řízení je daň vyměřena nebo doměřena, tedy zda se tak stane vydáním rozhodnutí správcem daně, oznámením tohoto rozhodnutí příjemci, nebo až poté, kdy je daňové řízení pravomocně skončeno, což v případě odvolání je až po oznámení rozhodnutí odvolacího orgánu příjemci. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161. K této otázce uvedl: „*Právní moc správního rozhodnutí je přitom taková vlastnost rozhodnutí, která činí jeho výrok o právu nebo povinnosti závazným, to znamená nenapadnutelným řádnými opravnými prostředky ze strany účastníků řízení. Z procesního hlediska je teprve v tomto momentě ukončen postup daňového orgánu při vyměření či doměření daně. Na tuto skutečnost nemá vliv ani předběžná vykonatelnost daňových rozhodnutí správce daně, když odvolání proti jeho rozhodnutí nemá odkladný účinek, nestanoví-li daňový řád nebo zvláštní zákon jinak. Pravomocné rozhodnutí je pak napadnutelné pouze cestou mimořádných opravných prostředků nebo rozhodnutím soudu ve správním soudnictví k podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. U pravomocného rozhodnutí lze již nepochybně vycházet z toho, že daň byla vyměřena nebo doměřena. Daňové řízení je založeno na dvojinstančním řízení, přičemž rozhodnutí daňových orgánů (správce daně a případně odvolacího orgánu) tvoří jeden celek. Právní moc rozhodnutí jako celku je pak jeho významnou vlastností, s níž daňový řád spojuje důležité právní účinky rozhodnutí jako je kupříkladu závaznost, nezměnitelnost apod.*“

Je sice pravdou, že dle § 48 odst. 12 ZSDP odvolání v zásadě nemá odkladný účinek, ovšem to neznamená, že důsledkem této předběžné vykonatelnosti je, že již pouhým vydáním rozhodnutí o výsledku přezkumu, kterým se mění původní platební výměry, či pouhým vydáním rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí o výsledku přezkumu by docházelo automaticky k zániku původních pravomocných platebních výměrů. Výše zmíněná předběžnost značí, že až teprve nabytím právní moci nabývá rozhodnutí právních účinků ve smyslu závaznosti a nezměnitelnosti. Teprve pokud by rozhodnutí o výsledku přezkoumání vydané ve smyslu § 55b odst. 6 ZSDP nabýlo právní moci, došlo by k definitivnímu zrušení, změně či nahrazení původních pravomocných platebních výměrů. K tomu však v daném případě nedošlo. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o odvolání proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkumného řízení skončilo zastavením řízení, aniž by meritorní rozhodnutí vydávaná v rámci nezakumného řízení nabyla právní moci, zůstaly původní pravomocné dodatečné platební výměry i nadále platné i účinné. Úhradu, kterou žalobce poukázal na uhrazení jimi vyměřených daní nelze považovat za přeplatek na dani. Soud poznamenává, že na meritorní rozhodnutí vydaná v rámci řízení o přezkumu, které skončilo rozhodnutím o zastavení řízení v důsledku marného uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně je nutno nahlížet tak, jako by nikdy nebyla vydána.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ke dni podání žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani nebyl na jeho osobním daňovém účtu evidován přeplatek v důsledku zániku právních účinků dodatečných platebních výměrů ze dne 29.10.2001, č.j. 65869/01/179917/0914 a č.j. 65883/01/179917/0914. Správce daně tak postupoval

v souladu se zákonem, pokud rozhodl o zamítnutí žalobcovi žádosti a původně žalovaný postupoval rovněž v souladu se zákonem, pokud zamítl žalobcovo odvolání. Soud žalobcovy námitky shledal jako zcela nedůvodné.

V návaznosti na právě uvedené soud připomíná, že rozhodnutí o přeplatku je řízením vedeným ve stádiu placení daně a vychází pouze z údajů evidence daní, přičemž v řízení o existenci či neexistenci přeplatku nelze zkoumat úkony prováděné ve vyměřovacím řízení, které se týkají jednotlivých daní. Nelze v daném řízení tedy nijak přihlížet k důvodům, pro které bylo původně povoleno přezkumné řízení, ani nelze hodnotit zákonnost řízení o odvolání proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkumného řízení ve vztahu k délce jeho trvání. Zde soud poukazuje rovněž na skutečnost, že žalobce nevyužil možnosti podání podnětu na ochranu proti nečinnosti správce daně. Rovněž je pro dané řízení zcela irrelevantní výsledek trestního řízení vedeného vůči žalobci na základě podezření ze spáchání trestného činu kráčení daně. Jak již uvedl soud výše, podstatná je pouze skutečnost, zda byl na osobním daňovém účtu žalobce evidován vratitelný přeplatek, či nikoli.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly. Soud nepřiznal žalovanému ani náhradu za cestovné k soudnímu jednání, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestové žalovanému přiznávány, došlo by dle soudu k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit náklady na cestovné pověřené osoby žalovaného k jednání soudu. Soud žalovanému rovněž nepřiznal požadovanou paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (2 x 300,- Kč) dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), neboť má za to, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7.10.2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nelze vztahovat na žalovaného, neboť ho nelze považovat za běžného účastníka řízení. V daném případě se ze strany žalovaného jednalo o výkon státní správy a jeho úkony nikterak nevybočovaly nad rámec jeho běžné úřední činnosti. V dané věci náhradu nákladů řízení upravuje ustanovení § 60 s.ř.s., zatímco Ústavní soud se zabýval v uvedeném nálezu interpretací ustanovení § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále je „o.s.ř.“). Navíc sám Ústavní soud ve svém nálezu (odst. 46) dává i civilním soudům prostor k úvaze ve vztahu ke každému konkrétnímu případu, zda paušální náhradu hotových výdajů přiznají či nikoliv. Soud tedy uzavírá, že uvedený nálezu Ústavního soudu nezakládá právo správního orgánu na paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Z výše uvedených důvodů proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. listopadu 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová